

Размахна соколъ крилѣ си,
Впери въ орела очи си,
Спустна се бърже, кат' стрѣла
На брата си помощъ да даде.
Слѣдъ малко орелъ издѣхваше
Отъ двата брата сговорни.
Прѣди да падне, изпищя
И жално, мило продума:

„Да си проклета, майчице,
Дѣт' не си ми братецъ родила,
Родила и отхранила,
Та сега да ми помогне.“
Щомъ зачу това младъ Стоянъ,
Спомни си що е заржчалъ
На свойто либе Петкана,
Спомни си и цѣлъ потрѣпна.
Бърже соколи помами
И се назадъ повърна.
Кога си порти наближи,
Отдалечъ силно извика:

„Я излѣзъ, либе Петкано,
Та ми портитѣ отвори
И салъ двѣ думи ми кажи
— Живъ ли е още моя братъ?“

Хр. Спасовски.